

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odštěpný
závod Praha č.j. Nov. 5400/95 z
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresáta:

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2000
ročník 10

Setkání, které změnilo život krajánů

(K 10. výročí návratu černobylských krajánů na území historické vlasti)

Dne 27. února 1990 se na velvyslanectví v Moskvě uskutečnilo setkání reprezentantů černobylských krajánů s prezidentem Česko-slovenské republiky Václavem Havlem, které prakticky odstartovalo začátek bezprecedentní humanitní akce - návratu krajánů ze zóny posetízené následky havárie na černobylské atomové elektrárně. Ale nejdříve - co tomu předcházelo.

Obrození české kultury na Ukrajině a myšlenka návratu do vlasti

Vznik českých osad na Ukrajině má svou dávnou a zajímavou historii, která je výborně popisána v řadě publikací. Velký význam mezi nimi má monografie Jaroslava Vaculíka "Dějiny volynských Čechů" (vyšly 2 díly). Život a činnost českých emigrantů v cárském Rusku a bývalém SSSR je dnes předmětem zájmu historiků. Je to zajímavá kapitola českého etnika v zahraničí. Sfidaře se režimy a vlády, ale tyto změny nijak neovlivnily ani dobrou pověst o pili a hospodárnosti našich krajánů ani svářenosť národní kultury. Právě krajani bylo vždy zárukou nejúžší vztahy s historickou vlastí. Přichod totalitního stalinistického režimu s jeho Gulagy, hladomory, násilnou kolektivizaci a poltolením základních svobod osobnosti prakticky vedl k zániku kultury národnostních menšin. Tyto události vzbudily u krajánů touhu po návratu do vlasti. První remigrace vlna proběhla před 50 lety po skončení 2. světové války, v níž krajani, většinou volynští Češi, hrdinsky prokázali své právo na návrat. V tu dobu, bohužel, došlo k tomu, že stalinistický režim neumožnil návrat do vlasti Čechům, bydlícím u hranic a mimo hranice bývalé Volynské gubernie. Na další návrat čekalo se skoro 50 let, tentokrát z ekologických důvodů.

Rok 1986 byl pro české vesnice Malá Zubovština a Malinovka v Žitomírské oblasti poznamenán černobylskou tragédii. Sovětské vedení se snažilo utajit rozsáhlé negativní následky černobylské havárie. Světlo v tunelu se objevilo v době "glasnosti" a Gorbaciovovy "perestrojky". Tehdy se ukázalo,

že M. Zubovština a Malinovka, vzdálené 60-70 km od Černobylu, jsou v zamolčené radioaktivní zóně. Pro nás to nebylo žádné tajemství. Periodicky jsem osobně měl pomocí dozimetru úroveň radiace na pozemcích v Malé Zubovštině. Hladina radioaktivity, zejména v příkopech a pod okapy, přesahovala i tak "korigovanou" normu. Skutečná post-černobylská situace spatřila svět díky "perestroječným" novinám. Bylo zjevné, že, ze unikátním kompaktním usidlením Čechů na Ukrajině hrozilo nebezpečí a zánik. Mnohé rodiny, zejména rodiny s dětmi, se snažily stěhovat do takzvaných čistých zón. A to znamenalo konec české kultury, českého jazyka, udržovaného tak přelivě vesnickými rodinami. A hlavně to byla hrozba pro zdraví nejenom pro dnešní, ale i budoucí generaci krajánů.

Jsem rád, že v chápání této situace jsem nebyl jediný, kterýmu se podařilo vytvořit skupinu rodáků z Malé Zubovštiny se stejnými názory. Naším cílem bylo tuto nepřehlednou situaci změnit. Nejlepším východiškem by byl návrat do historické vlasti. V počátcích fázi "perestrojky", kde se nedalo předvídат uslosti, nebylo skoro možné deklarovat tento cíl. Věděli jsme, že individuální výpravy na generální konzulát ČSSR v Kyjevě za Brněnou objevily končí nejpříjemným pohovorem s "kompetentními orgány". Bylo zapotřebí zvolit jinou cestu, kterou napovídala sám život.

Ekonomická a politická situace na začátku roku 1989, let pozvolna napovídala, že se blíží krach existujícího sociálního systému. Liberální M. Gorbacov se snažil zahájit reformy, které by pomohly napravit tuto neutěšitelnou situaci. Reformy se dotkly i sféry národnostních vztahů. Tak v republikách byly přijaty zákony o jazyčích, začaly vznikat různé národnostní kulturní spolky apod. Bylo logické použít těchto legitimních nástrojů, které poskytovala "glasnost" a "perestrojka".

Co mohou žáci?

Přijeti jazykového zákona na Ukrajině dalo první možnost určitým způsobem ukázat, že na Ukrajině žijí také Češi a mají právo na svůj jazyk a kulturu. Od roku 1936 byla uzavřena drtivá většina národních škol. Přestala existovat i česká škola v Malé Zubovštině,

podobně bylo s češtinou i v jiných místech kompaktně obydlení krajanů. Díky iniciativě editorek školy v Malé Zubovštině Mgr. Jaroslava Ornsta, známého na Ukrajině jako překladatel české literatury, dostaly děti možnost seznámit se s češtinou v rámci etnografického kroužku.

Prvním naším krokem byla snaha zavést mateřský jazyk jako řádný předmět, kde byla početná skupina dětí z českých rodin. Když je "glasnost", tak proč by nebyl slyšen hlas těch, kdo mateřtinu nejvíce potřebuje? A to znamená hlas samotných žáků.

Spolu s žákyní malozubovštinské školy Ludmilou Gabrielovou jsme připravili dopis vládě Ukrajiny s prosbou o zavedení českého jazyka ve školách. Ludmilka obhájila řadu školních kamarádů a kamarádek, kteří se také stali signatáři tohoto dopisu. Bohužel neobdrželi žádnou odpověď. Reditel školy byl informován, že ministerstvo školství připravuje osnovy pro vyučování českého jazyka. To byl malý úspěch, který si malozubovštinský žádoun nechal všechno vymazat. Věděli jsme, že individuální výpravy na generální konzulát ČSSR v Kyjevě za Brněnou objevily končí nejpříjemným pohovorem s "kompetentními orgány". Bylo zapotřebí zvolit jinou cestu, kterou napovídala sám život.

Zdali se československá veřejnost dověděla o situaci černobylských krajánů?

Díky "glasnosti" mohli zahraniční novináři putovat po celém území bývalého svazu. Prvním českým novinářem, který Malou Zubovštinu navštívil, byl šéfredaktor svobodného slova pan Petřík. Bylo to asi v roce 1986, ještě na začátku perestrojky. Pochopitelně v té době nemohla být o žádné reálné perestrojce řeč. Místní nomenklatura se snažila setrvávat na každém život obyvatelstva v duchu "pokazuchy" (jmeno fasády). Český novinář byl při návštěvě Zubovštiny obklepen svitrem partajní nomenklatury oblastní a okresní úrovně, v jejíž přítomnosti krajání nemělo možnost svobodně komunikovat na žádavu téma protozákonického strachu z náčelníků. Po skončení oficiální části setkání ve vesnickém klubu jsme s manželkou (byly jsem náhodou ten víkend na vesnicí) v krátkém rozhovoru panu Petříkovi

ukázali na některé problémy sociálního a kulturního života krajanů. Cítil jsem na sobě nepřátelské pohledy náčelníků a slyšel jejich dotazy k místnímu vedení: "Kdo to je?" - "Zet' učitelky Pelcové, docent z Kyjeva", zazněla tichá odpověď.

Tato první návštěva českého redaktora, jak jsem se později dovedl, nenašla svoje zveřejnění na stránkách československého tisku. Asi to předlistopadový režim neumožnil. Řada článků a film o černobylských krajanech podle scénáře Petřka spatičila svět až po samotné revoluci.

Manifest 18

Listopadové události roku 1989 v ČSSR, známé pod jménem sametová revoluce nám poskytly nové možnosti. Přišla doba systémových akcí. V prosinci roku 1989 vznikla iniciativní skupina pro obrození Společnosti J. A. Komenského na Ukrajině ve složení: Mgr. Marie Iľjuková (Černá), CSc., vědecký pracovník, doc. Stanislav Černý, CSc., vysokoškolský učitel, Mgr. Jaroslav Černý, hudebník, Stanislav Gabriel, student vysoké školy pedagogické, a také autor této rádky. Vlastně to byla většinou skupina přibuzných, ale v tom nevidím nic zvláštního, nebyla to proslulá v bývalém SSSR "seměstvěnost", poněvadž cílem této skupiny vyjadřovaly to, co vědomě a podvědomě cítila dřívější většina našich krajanů: že zapotřebí něco dělat v situaci, kde Černobyl představuje obrovskou hrozbu pro další existenci českých vesniček, na které padá jeho zhorábala radioaktivní záření a prach. Dobré jsme si uvědomovali, že individuální aktivity jednotlivců nebudovaly s to dokázat, že je nutné spojit sily krajana, aby bylo možné čelit zouflou situaci.

Skupina připravila výzvu k prezidentovi (v tu dobu nebyl ještě zvolen) a předsedovi vlády ČSSR, která později obdržela název "Manifest 18" - výzvu podepsalo 18 rodin z Malé Zubovštini a Kyjeva. Protože jde o první historický dokument, týkající se našeho návratu, uvádíme všechna jména signatářů: rodiny Stanislava a Oxany Gabrilových, Lenky Gabrilové, Jaroslava a Vlasty Horských, Vjačeleva a Vlasty Markových, Alexandry a Anny Horských, Anny Pišlové, Borise a Anny Pelcových, Jaroslava a Jevgenije Pelcových, Alexandry a Emu Erpsových, Vladimíra a Ludmily Černých, Antonu a Anně Černých (všichni z Malé Zubovštini), Alinu Pišlovou, Valerii Makarovou, Marie a Borisu Iľjukových, Stanislava Černého, Jaroslava Černého (Kyjev), Tamary Erpsové (Vinnica), Stanislava a Anny Pelcových (Krym). Touto cestou bych chtěl poděkovat všem signatářům, kteří nám uvedli a bez obav prokázali svou občanskou pozici. Pochopitelně, že iniciativní skupina oslovila také jiné české rodiny, ale v tu dobu rádi lidi měla ten známý setrváčný strach z režimu, takže takové hovory respektujeme a nevidíme v něm něco nepřirozeného.

Po vánocných svátcích, 26. prosince 1989 byla tato výzva doručena konzulu ČSSR v Kyjevě panu Zdeňku Humloví, který spolu s konzulem Vladimirem Halarenem nás (Stanislav Černý, Marie a Boris Iľjukov) laskavě uvítal a sliboval předání dokumentu české straně. Dovolují si poprvé v našem krajanském tisku zveřejnit tento historický dokument:

Prezidentu československé republiky a předsedovi vlády ČSSR

My, Češi, bydlići na Ukrajině, se obracíme na Vás. Skoro 120 let minulo od doby, kdy se naši předkovi po nákupu půdy od statkářů carského Ruska přestěhovali na Ukrajinu za účelem vyhledání státnostního života.

Odtud vzniklo město svůj vliv na jazyk a bohatou kulturu přesídlovalců. Stalinská "selezenská opora", neodůvodněné represe, uzavření českých škol, pokus o assimilaci obyvatelstva v "jednotném lidu" neznaměný pívodu v době československé stagnace ideologicky způsobil citelnou ztrátu na rozvoj malých etnických skupin Čechů na Ukrajině.

Dnes ráda obci v žitomírské oblasti, kde jsou kompaktně usidleni Češi, je vystavena negativnímu dopadu černobylské tragedie. Máme strach o osud našich dětí, vnuků a také budoucí generace z hlediska nejenom fyzického zdraví, ale i z hlediska morálního zdraví a hlediska národnostního a kulturního.

Ve svém snazeňu o záchranu a rozvoj národních tradic, jazyka a kultury, s odkazem na mezinárodní zákonáky SSSR a ČSSR, týkající se lidských práv, obracíme se na Vás s prosbou projednat tyto otázky:

1. O možnosti návratu na území historické vlasti všech českých rodin, které o to budou mít zájem a další zapojení k novým změnám, tvrácíme v ČSSR

2. O poskytnutí možnosti krajánům ve vzdělávání na školách v ČSSR

3. O zavedení stálé kulturní, vědecké a turistické výmeny pro naše rodáky na základě příznivých podmínek

4. O podpoře činnosti kulturně-ovstové činnosti Čechů a Slováků, o jejíž vytvoření se tady na Ukrajině snášíme

Brzo přišla odpověď od Československého ústavu zahraničního, kam ministerstvo zahraničních věcí ČSSR směřovala naša výzva. Nás záměr byl podpořen a česká strana čekala na oficiální vznik veřejné krajanské instituce, se kterou by mohla začít skupovat. Tato dobrá zpráva byla pro nás skuplavovat. Tato dobrá zpráva byla pro nás skuplavovat motivaci k dalším činnům.

Podporu potěbovali jsme i my na Ukrajině. Podobně jako i jiné kulturně-ovstové společnosti, naši jsme pochopeni Ukrajinského fondu kultury, který byl ochoten zúčastnit se založení našeho krajanského sdružení.

Iniciativní skupina díky hlasnosti své činnosti se zvětšovala. Dodatečně do jejího složení zapojili Alexandr Zedník, redaktor ukrajinského rádia (Sašovi jsme velmi vděční za to, že zprávu o vzniku naší skupiny uslyšela celá republika), Viktor Javůrek (Korosten), Alexandr Zinenko-Hautp a Karel Vasíl (Kyjev), Alexandr Drbal (Lvov).

Dále krajanské události nabraly velký obrat. Dne 25. ledna 1990 iniciativní skupina uspědala v Malé Zubovštině ústavodárné shromáždění (bylo přítomno 350 osob), kde byla založena první pobočka budoucího krajanského sdružení - Korostenké oddělení Československé kulturně-ovstové společnosti J. A. Komenského na Ukrajině. Předsedou oddělení byl zvolen Viktor Javůrek, mistropededesy Jaroslav Ornst (Malá Zubovština) a Vladimír Černý (Korosten). To bylo nejvýše oddělení s počtem více než 1000 krajana.

Dne 10. února 1990 na pozvání korostenké pobočky Malé Zubovštini poprvé v dějinách vesnice navštívili diplomáti - pracovníci generálního konzulátu ČR v Kyjevě: konzul Dr. Zdeněk Hurník, konzul Dr. Vladimír Halenar, vicekonzul Rostislav Hába. Klub byl plný. Postametovou atmosféru, kterou měly hosté, ovládala také i krajany. Českoslovenští zástupitelé uvítali vznik krajanské pobočky společnosti J. A. Komenského a zároveň vyslechli přání krajana o pomoc v zoulafé situaci spojené s Černobylem. v malozubinské škole, kde byla obnovena výuka češtiny, se hosté zúčastnili oslav příbuznosti českého slabikáře a ukrajinského bukváře. Jako dar věnovali škole české slabikáře, slovníky, knihy o vlasti, sportovní nářadí apod. Po několika dnech poté konzul Vladimír Halenar navštívil obec Malinovou, kde tato slachtěná akce našla své pokračování.

Byla patrné, že v očích krajana zasvitla naděje na příchod nových radostných změn v jejich životě.
Doc. Boris Iľuk (Pokačování tohoto článku uveřejnime v příštím čísle Zpravodaje)

Vzpomínáme na našeho krajana, baletního mistra Vladimíra Libovického.

Vladimír Libovický pocházel z Novin Českých. Oděl do Prahy, do své vlasti. V Praze studoval a těž se probíjal, neměl zde nikoho známého. Po ukončení odborných škol v Praze byl angažován ve Velké operě, odtantud oděl do Slovenského národního divadla v Bratislavě, kde byl již jako baletní mistr. Po letech letěl byl jmenován ministrem školství uměleckým řefem Národního divadla v Užhorodu. Po obsazení Užhorodu Maďary, oděl do Prahy a odíl s baletem Národního divadla do Švýcarska na mezinárodní festival, kde Libovického choreografie měla velký úspěch. Dostal okamžité nabídku opery v Curychu. Libovický přijal a zůstal v Curychu. Po obsazení Československa hned hlásil a dal se k dispozici prezidentu Dr. Edvardovi Benešovi. Libovický konkátní platné služby pro odbor, podporoval finančně naši armádu v zahraničí, organoval a vedl vojenské správnické divadlo pro intervenovanou ve Švýcarsku. Po skončení jeho poslání ve Švýcarsku povolala ho naše ambasáda v Londýně do Anglie.

Okamžitě se hlásil do naší armády a odjel na frontu, odkud se vrátil se západní armádou do Prahy. Po válce Vladimír Libovický, baletní mistr a režisér, měl mnoho úspěchů, ale netežou po osobní kariéře. Nás kraján vyhověl žádosti Svazu Čech z Volyně, aby věnoval své všechna bohaté zkušenosti a znalosti k povznesení kulturně-úrovně svých krajanů a přestěhoval se z Prahy do Tvršice u Žatce. Prvním úkolem, kterého se podjal, bylo organizování souboru volyňské mládeže při SCV v Žatci. Jíž 29. 11. 1947 uspořádal prvně vystoupení volyňské mládeže v Žatci v režii V. Libovického. Za pomocí dalších našich krajanů se podařilo mistru Libovickému uspořádat mnoho kulturních akcí a jako nejvyznamnější tři olympiády.

Mistr Libovický poznal, že ČSM je vedeno jiným směrem a že je s tím nedá dělat a proto oděl zpět do Prahy. V Praze se za to budou hodně změnilo, ti, kteří mistra Libovického vitali jako zahraničního bojovníka ze západu, teď se mu spíše vyhýbali. Mistr Libovický zajel do ukrajinského divadla v Prešově, kde ho velmi pekně přivítali a nabídli mu angažmá a on přijal a působil v ukrajinském divadle v Prešově. Vrátil se do Prahy jako duchodče a začal v Psárech v Prahy včelařit. Lásku ke včelařkám zdědil po svém otcu, který byl na Volyni výhličným včelařem.

Václav Bižovský

Nostalgie...

Sotva se přehoupl rok a začala se psát místo jednáky vpredu dvojka, v tu chvíli mě přepadla nostalgie po roce minulém, a nejenom po něm, ale i po staletí, které jsme my, naše generace, spoluvezvídali, po všech těch letech, která jsou za námi...

Kdož, co nám přinesl nové stoteči, nové tisíciletí? Je skoda loučit se se starou érou a proč tak rychle a tak bombardicky, byly to sice oslavy přelomu tisíciletí za jednáky na dvoukóje, ale ta sláva mi připadala, jako bychom se stěhovali z chudého domku do honosné vily. Prítom jsem se neubránil vzpomínkám.

V té stráze, odcházející době jsem se narodil - délal první krátky a potom první kroky do života, prošel jsem jeho zatezkařskou zkouškou u když s odstěnou ústíma, došel jsem až k sedmdesáti. Byly tu první lásky, první zkáznání, první prohry ale také vítězství, byly tu války - hronez války - koncentrační tábory, gulagy, velcí i malí diktátoři. Byl tu návrat nás, Volynštáků, do využití vlasti, který jsme si museli vybojovat. Co všechnu učela ta naše generace prožít a zažít, aby se dočkalna k té dvojce na začátku.

Byla to stoteči, které začínalo parou a končilo vesmírnými koráby, které vynesly do vesmíru prvního sovětského kosmonauta a prvního amerického astronauta na měsíc, ale byla tu také atomová bomba a její zákonosný hřib nad Hirošimou - na jedno stoteči toho bylo opravdu dost...

A tak si fik, že třeba bylo dobré takto vitat nove stoteči a tisíciletí. Chci věřit, že se nám otevří dveře do nových možností, do nových příležitostí a do nových nadějí. Proto je teď všechny pomalu, pomalučko, abychom neublížili sobě ani statním.

Hodně štěstí, lide...

Václav Dubec

Konečně doma

Bude-li cestovat krajem Oderských vrchů z Fulneku do Vitkovice, je před cílem vaši cesty malá obec Dolejší Kuncice, patřící k městu Fulnek. Pro o tom píši. Tato obec se stala domovem našich nových osidlení, krajany z Kazachstánu. Jsou to dvě dvougenerační rodiny panu Josefa Hromzana a paní Ing. Zdeny Trofimové. Pro tyto rodiny připravil Městský úřad ve Fulneku dva rozsáhlé byty, vybavené uplynulým zařízením tak, aby s rodiči mohli bydlet i jejich syn a dcera s rodinami.

Když jsem je poprvé navštívil, byl jsem velmi mile překvapen tím, jak se Městský úřad vedeny tehdejším starostou panem Janem Blahutem a mistrostarou panem Josefem Pavličkem, o tyto rodiny postaral.

Práci jim zajistili v fulneckých firem, i když ne vždy podle jejich profesí, ale pracují a jsou spokojeni. Šťastným dnem jejich návratu byl 21. ledna 1998. Abychom se s nimi lépe seznární, pozvali jsme je v červnu na náš rázor do Schudoluň na Odrou, jehož se rádi zúčastnili a kde se zároveň přihlásili do našeho svalu. Přejeme našim krajancům, aby se jim v naší staré vlasti líbilo, aby tu byli spokojeni a na místa svého rození vzpomínali jen jako na odešlý sen.

Ing. Vladimír Vacek, Fulnek

Pozoruhodná knížka J. Pancíř z Lovosic - NAVRAŤ

Nás krajany z Volkova Jiří Pancíř vydal ze své osobní iniciativy a na vlastní finanční ráži knihu "Navrat" volynštáků. Je to velké dílo, které si zaslouží pozornost nás všech.

Autor dík své houzenovatosti a plí vybral a chronologicky seřadil článek jednotlivých dopisovatelů časopisu "Věrná stráž" býv. Svatu Čechů z Volyně z let 1946 a 1947.

Je to pozoruhodné dílo. Po všech než padecáti letech si znova ujasnějeme a uvědomujeme si ohromnou

práci všech představitelů počínající prezidentem Čs. republiky Dr. E. Benešem, vladcích i nevládních činitelů, nezapomenutelným arm. gen. L. Svobodou, národnou Svatou Čechů z Volyně v čele s prvním jeho předsedou Jaroslavem Chudobou a jeho pomocnými orgány. Doplňují je členové různých osidlovacích komisi, zástupci různých zastupitelských vladcích orgánů včetně našich členů tam delegovaných a též mnohých jiných organizací nebo společnosti včetně příznivců a přátel, jakým byl kupř. J. Dušek.

Stále vyjadřujeme všem jmenovaným i nejmenovaným věly dík za zdalek provedení reemigrace našich krajanů. Tato kniha nám to připomíná. Jistě je sami navrátivší se krajané na tuto velkou akci vzpomínají v dobrém, ať někdy s pocitem důležitosti, možná nedozoruvení i někdy kvíle, ale koneckonců na radost, že jsme doma, zejména v nejrychleji rušné době.

Knihu je jakousi částí dějin volynštáků a již i jen přečtení jedné z kapitol - kupříkl. nám všeobecně známého Jiřího Rábala-Volynského pod názvem "Slavná epopej" str. 43/44 této knity zaujme každého s pocitem hrosti, že zároveň jakým si vstupem do prof. MUDr. Vl. Dufkem připravovaného III. dílu Dějin volynštáků Čech. Cesta ještě patří do knihovery každé volynštáky rodiny, nejen nám, ale i mladší generaci objasnila památné dny svých předků.

Knihu recenzoval nám všeobecně dobré známý prof. fil. Jar. Chudoba a po tisk upraval a jazykově zpracovával JUDr. Ing. MUDr. Otakar Bězina, CSc.

Knihu lze objednat přímo u vydavatele: Jiří Pancíř, Okružní 884, 410 02 Lovosice, Cena 80 Kč.

Jaroslav Mec, region Praha

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Severomoravský region

UPOZORNĚNÍ

Upozorjujeme členy severomoravského regionu, kteří bydlí mimo dosah důvěrníků, že dle důsledku zdražení poštovního nájemného rozsešly složenky na členský příspěvek na rok 2000. Zasílejte naměj jež byly vyzvány k tomu možná nejdříveš termínu, jelikož potřebujete zaplatit známky, které Vám po zaplnění zašleme i s novým číslem regionálního Zpravidla.

Děkuji za pochopení. Jar. Holá - hospodářka

Region Praha

Členské schůzky regionu Praha bylo nutno posunout na 12 hodin. Jejíme závislosti na sekretariátu Svaté bojovníků za svobodu a tito zavírají budovu pro nedostatek vrátných již v 15.00 hod.

Den a místo nástavují v platnosti. Děkuji za pochopení.

Poznámka: omlouvám se za chybíčku, která se vložila v oznamení masopustního čípkování - místo do 20. února bylo překlepem uvedeno 30. 2. Přihlášky zašleťe laskavě co nejdříve vzhledem k datu konání večírku 25. 2. Irena Malinská

Region Litoměřice

Členská výroční schůze našeho regionu se konala 28. 1. 2000 v důstojnickém klubu kasáren pod Radobylem.

Měla již standardně dobré připravený pravidelný program bilance roční činnosti s plánem činnosti pro nastávající rok, jehož úkoly vyplývají ze stanov CV SČVP.

Sešlo se nás i v tomto neplněném čípkovém počasi 81 členů, abychom ukázkem dostáli svým členským povinnostem, vyrównat členské příspěvky a také však i pro tu příležitost setkat se znovu s krajany.

Tento neutuchající zájem setkávat se a pobýt v té krajské společnosti má samozřejmě i hlubší přičinění. Krásné to je fakt vedoucí regionu krajany Josef Kožák ve svém projevu hledejme schůzce, který prohlásil, mimo jiné, že v naší volynštáke společnosti se nevyškyují podvodníci, zloději (tuneláři) či vrahové. Společnost, která vyrůstala v tvrdých

životních podmínkách svých rodičů, ale i v atmosféře rizických mravních a vlasteneckých zásad, která poznala nejtěžší utrpění všechných let, tato společnost poznala také cenu míru a spopádaného života. Svým poctivým a příčinlivým způsobem života si vydobyla povět schopných a důvěryhodných občanů.

Tak nějak v tom smyslu nás krajany Kozák utvářoval v tom, že máme v tě dnešní smíšené společnosti mnoho přednosti, a proto je nám mezi sebou tak dobré.

Velmi milo prokázal svůj kladný vztah k naši krajanské komunitě pozvaný host - předseda Okresního archivu JUDr. Moravec. Ve svém diskusním příspěvku prohlásil mimo jiné, že se mu líbí naše oslovovaní "krajany" a pak docela věcně dokládal, že i on se může počítat našim krajanem, neboť jeho prarodiče i naši prarodiče pocházeli právě z tedy tohoto kraje.

Jinak doktor Moravec znova připomínal, aby pamětníci tehdy minulých zvláštních událostí poskytvali archivu své zapsané vzpomínky i fotografie, čímž přispějí k pravidlivé prezentaci větových volynštáků Čech.

Náma téma vzpomínky navázala krajanka Miluše Dědová a vyprávěla, jak také trátily stehování volynštáků rodinu do ještě nepoznání vlasti, a jak přijela s jejich rodinou v tom prvním transportu její babička, která se narodila v Čechách.

Vzpominal také krajany Radomír Vlk z Ústí n. L. rodenu z Boraltin a překvapil velmi zajímavým dlouhým seznámením, kde byl přesně sešvět veškerý moživý život i neživý inventář, stravovací a krmivozákladna v metrických cenech s přesností jednoho kg a ani jedna slepička či králík nebyla opomenuta. Vše, co se sebou Boraltin do vlasti přivezl, ten seznám obsahoval. Skutečně obdivuhodný dokument.

Velmi přijemně vyznělo na této schůzi blahopřání k narodeninám naší vzdálené hospodářce a zároveň hlavní aktivistice ve věci přípravy plných těků koláčků i jiného pečiva na stolech při všech krajanských setkání - krajance Slávce Žemanové. Poté, co vedoucí Josef Kožák vyslovil i jménem nás všechny slovy blahopřání, ozvalo se spontánně "Mnoga jeta, živijo!" a hned nato "Sto lat, něce zije, zije, zije" až pod dirigentem takto vokal krajana Radomíra Vlka bylo to tak krásné, pěvecky čisté a dojemné, jak jen může být mezi nejlepšími přáteli, kterí spojují právě i takový symbol.

Po obědu a dalších zábavných diskusích vedoucí regionu Josef Kožák podekaloval vše, kdo se o hladký i přijemný průběh schůzky zasloužili a přání zdraví a úspěchu všem schůzky ukončil.

Zapsala V. Suchopárová

Region Brno

znovu upřímně zve všechny krajany na celostátní setkání při přiležitosti 10. výročí obnovení Sdružení a připomíná, že se koná v sobotu 6. 5. 2000 v hotelu "Kožák", Brno-západ, Zpravidla.

Podrobnosti o tomto setkání najdete v minutém čísle Zpravidla.

Nás ponocný

Několik obcí na Volyni mělo svého ponocného a tak to bylo i v naší obci Noviny České. Byl to věstnářně pracovitý a užitečný člověk pro naši obec. Kromě pomocného dělal ještě poštáka, harmonikáře, zpěváka a svatebního družba. Obec ho oblíkala a obouvala. Kromě toho došlo určitě množství obilí a jiné zemědělské produkty, aby mohla jeho paní užít slepičky, prašátko a krajávku. Byl to nás pan a obliběný občan Josef Žtrouš. Bedlivě každou noční hodinu prošel Brokem s halpartounem a trubkou procházel obec. Vždycky něco našel. Tady odvážný kůň, jinde potřeboval pomoci při telení krajávku, ta zase měla kůšku char' na slepičku a neděj Boh, když někde hotelo. To vzbudil hospodáře a čel zvonit na poplach. K tomu v obci sloužilo zavěšení a rozumění traverz a obecni

zvonek. Ten malý zvučný zvonek volal k ohni hasiče a občany a zvonili jimi umíráček, když některý z občanů odesel na věnost. Před jízdem do Čech, do staré vlasti dědů, byl tento malý zvonek slavnostně předán ukrajinské obci Dorohostaje.

Nás ponocny již dávno není námi, ale stále žije vzpomínka na laskavého, obětavého a dobrého srdečného člověka.

Vl. Pospíšil, Teplice

NAŠI JUBILANTI...

Dne 13. února oslavila 80 let Nina Dobosharevich roz. Vignerová z Lucka, bytem v Londýně. Učastnila se bojuj na Středním Východě v anglické armádě. Všichni ji přejeme zdraví do dalších let.

Bratr Viktor, Milenka a Vítka

Za region Praha přejete jubilantem pevně zdraví a hodně životního článku *Irena Malinská-Šmidová*

Region Cheb

Dne 22. 1. 2000 se dožila 75 let Ludmila Máčová roz. Prošková ze Sofievy, vedoucí regionu Cheb. Je zakládající členkou a spolu se svým manželem Jiřím Máčem hrajnac motorem činnosti chebské organizace ŠČVP, iniciátorkou a organizátorkou všech akcí. Jinémén všechn členů organizace ji při této příležitosti děkujeme za obětavou práci a přejeme ji pevné zdraví, aby ještě mnoho dalších let mohla vykonávat svou funkci s elánem a nadšením, které všechn členové ocenují. Takže - Lido, děkujeme a výdrž!

Za region: *Libuse Pancírová a Vladimír Zýval*

Region Nymburk

Dne 20. 1. 2000 se dožilo 70 let krajana od Černobylu z vesnice Malá Zubovština Josef Ornest, nyní bytem Butoves na Jičínsku.

Hodně zdraví a štěstí přejete za region *Jar. Ornest*

Region Domážlicko

2. 1. se dožilo 60 let Miler Václav z Mežholez. 5. 1. - 76 let Emilie Tomanova z Malého Malahova. 29. 1. - 70 let Marie Lovkenová z Polžic. 8. 2. - 70 let Červenka Boris z Plzně. 25. 2. - 75 let Malá Anna ze Srb. 3. 3. - 70 let Lochman Karel z Plzně. 12. 3. - 90 let Vokráška Jaroslav ze Stavkova. 16. 3. - 84 let Ledvinova Olga ze Srb. 5. 4. - 65 let Hubatová Marie z Horského Týna. 11. 4. - 90 let Králiková Alexandra z Mutenova. 22. 4. - 90 let Šimek Antonín ze Srb. 24. 4. - 81 let Zajícová Marie z Doubravy. 5. 5. - 75 let Hlaváč Josef z Otova. 5. 5. - 80 let Poláková Marie z Plzně. 13. 5. - 70 let Petylek Nadia z Horského Týna. 12. 6. - 60 let Ing. Lovkenov Slavomír z Polžic. 19. 6. - 75 let Kraslová Anna z Nyfam. 27. 6. - 60 let Kučera Anatol z Horského Týna.

Do dalších let přejeme jubilantům pevně zdraví, štěstí v životě.
Za region *Břet. Vokáč*

Region Olomouc

Dodatečně uvádíme, že v 1. čtvrtletí t. r. se dožívá 75 let pi Marie Nováková. Štěstí a zdraví přejte za region *Tengler V.*

Region Olomouc - část Šternberk

Dne 15. 1. se dožila naše krajaná pi Helena Pěničková ze Lhoty u Šternberka 80 let. Její rodina

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárce na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 00000-1937591369/0800, ČS společná a.s. - Melantrichova 5, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodařky Sdružení: Marie Nečasová, Svídnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neupomnali o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení děčného dokladu!! Krajane! Neposiljte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktory! Díky za pochopení!

Záležitost týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebenkách 20, 150 00 Praha 5

Tíže Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Přispěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zaslouží do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zápisů povolenno Česká pošta, s.p., odštěpným

Dne 19. 7. 1999 zemřel p. Václav Kovášský, bytem Dolní Povelice okr. Bruntál. Pocházel z Českého Račína na Volyni. Byl vojákem Svobodové armády. Prodělal těžká zranění, ale přesto se dožil 78 let.

Zprávu podává dcera *Vlasta Fáborská z Opavy*

Region Domážlicko

3. 7. 1999 zemřela pi Marie Lamačová ve věku nedožitých 90 let, bytem v Malahově - původem z Lipní. 7. 7. 1999 zemřel pan Ledinus Antonín ve věku nedožitých 90 let, bytem v Mečeově, původem z Nových Ivančic. Dne 9. 7. 1999 zemřela pi Krejčíková Marie ve věku nedožitých 69 let, bytem v Mečeově původem ze Sklíne. Dne 8. 1. 2000 zemřel p. Lvkenc Josef ve věku nedožitých 76 let, bytem v Polžicích, původem z Nových Ivančic.

Upřímnou soustrast za region
proprojektuje *Bretislav Vokáč*

Severomoravský region SCVP
oznamuje smutnou zprávu, že zemřel náš člen krajana Viktor Krack ve věku 78 let z Nového Jína, na místě Ládvorce na Volyni. Použálažím tímto vyjadrujeme upřímnou soustrast. Čest jeho památky!
Výbor regionu

Region Olomouc

Se smutkem oznamujeme, že ze 18. 9. 1999 nás opustila ve věku 92 let pi Marie Pěničková z Ulárova, bytem Bystřice p. Hostýnem.
Upřímnou soustrast projevuje
za olomoucký region *V. Tengler*

Redakce se připojuje s upřímným projevem soustrasti všem pozitálym po zeměřičích.

DARY došlé na konci Sdružení - leden 2000

Renata Hyngarová - 200 Kč, Marie Binová, Podbořany - 100 Kč, Josef Nosek, Janovice - 100 Kč, Vilemína Maláková, Hřibojedy - 100 Kč.

Region Praha: Vlasta Mitošinková, Praha - 100 Kč, Vlasta Vránová, Mimoch - 100 Kč, Rostislav Kaufman, Náchod - 100 Kč.

Region Olomouc: Libuse Šlanhofová, Kožušany - 100 Kč, Marie Svobodová, Bystřice p. Hostýnem - 150 Kč, Vlastimil Kleibl, Litovel - 150 Kč.

Region Chomutov: Věra Opatrná, Železný Brod - 200 Kč, Slavěna Němcová, Chomutov - 50 Kč, Miroslav Krejčík, Koclířov - 80 Kč.

Všem dárčům ze srdeční děkujeme!

Peněžní dary pro potřeby regionu K. Vary

Čenková Libuše - 200 Kč, Kliment Antonín - 200 Kč, Topinková Anna - 100 Kč, Cingrošová Anna - 100 Kč a Tichá Ludmila - 50 Kč.

Všem dárčům za region děkuje *Věra Pelcová*

Tiskne NEOSET Praha 2, Neklananova 17.

obec na Volyni bylo Hlinsko. I. 2. oslavuje 65 roků pi Jitina Suchanová z Babic u Šternberka, pocházející z Ulárova. 9. 2. oslavil své 70 narozeniny p. Josef Bendl z Mladejovic, jeho rodina vesla Curkov.

Všem oslavencům mnoho zdraví, štěsti a rodinného pořeje za region *Viktor Ráža*

Region Chomutov

29. 12. 99 se dožila životního jubilea 80 let naše člena Evženie Chárová nar. v Čejčiansku, bytem v Chomutově. 26. 3. se dožije 85 let pi Larisa Brdová, býv. učitelka z Ulárova na Volyni, bytem v Chomutově. 28. 3. se dožije životního jubilea 80 let pi Helena Slavíková z Teremova na Volyni, bytem v Chomutově.

Všem přeje do dalších let hodně zdraví za region
Jiřina Kačerová a Alexandr Hloušek

K přání zdraví, štěsti a spokojnosti v dalších letech života se připojuje i redakce Zpravodaje!

NAŠE ŘÁDY OPUSTILI...

Region Chomutov

29. 1. zemřela po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 77 let člena našeho regionu pi Evženie Vildová roz. Krovská ze Zdlubonova na Volyni, bytem v Chomutově.

Upřímnou soustrast projevuje za region
Jiřina Kačerová a Alexandr Hloušek

Region Uničov

Oznamujeme všechny krajanům, že nás 19. 1. navzdý opustil po krátké těžké nemoci ve věku 80 let pan Lenor Růžčka, který se narodil na Volyni ve vesnici Chomout.

Byl příslušníkem 1. csl. armádního sboru Ludvíka Svobody, s nímž jako rotmistr 12. 3. sl. tankového praporu prošel přes Duklu až do Československa.

V bojích u Orla byl vždy raněn. S následky zranění se potýkal po celý život.

Byl nositelem všechno kříže a fady dalších vyznamenání. Rozloženou se všemi vojenskými poctami se uskutečnilo 28. 1. 2000 v krematoriu v Olomouci. Čest jeho památky!

Za region *Uničov Josef Volák*

Region Olomouc - část Šternberk

15. 9. 1999 zemřala náš krajana Josef Babák ze Lhoty u Šternberka ve věku 71 roků. Pocházel z Moldavy. 19. 9. 1999 zemřel Vladimír Němc z Mladejovic, příslušník 1. csl. armádního sboru ve věku 84 roků. Jeho rodina obec byla Zálesí.

Cest jejich památky! *Viktor Ráža*

Region Karlovy Vary

Na věčnost odesíti titu krajané a členové našeho regionu:

Pani Skobliková Marie z Kavasilova, bytem v Karlových Varech, ve věku 74 let. Pan Gabriel Vladimír z Dubové, bytem v Oloví, ve věku 70 let.

Dne 14. 1. ve věku 77 let zemřel p. Jaroslav Matějek nar. v Mikiticích na Volyni, bytem v Austrálii. Vzpomeňte, kdo jste ho znal! Za rodinu děkuje Josefá Oulsková.

Upřímnou soustrast pozůstalým za region projevuje *Věra Pelcová*